

Всички стихотворения, които съмъ помѣствалъ въ списанието ми „Илюстр. Свѣтлина“ (г. IX и XIII) и цитувани въ статиитѣ на сътрудника С. Чакъровъ сж на Добри Чинтуловъ.

Най скорошниятъ трудъ за Добри Чинтуловъ, до датата на тия редове, е опи на Г-нъ В. Пундевъ, издаденъ отъ Българската Академия на Наукитѣ (Добри Чинтулова, 1882—1922, докладванъ отъ Б. Пеневъ въ Истарико филологическия клонъ на 17 май 1921 г.).

Слѣдъ като цитира и се силиви на всичко писано за него и като подлага на най вѣщъ и подробенъ анализъ всичкитѣ му стихотворения, Пундевъ, както направиха прѣди него Б. Пеневъ, Пенчо Славейковъ, Яворовъ, Д-ръ Ив. Шишмановъ, (стр. 86—96) рѣшително заявява, че Добри Чинтуловъ е първиятъ нашъ поетъ, началото на нашата художествена литература. Той е не само пръвъ, но и дълбоконационаленъ поетъ у насъ. „И сякашъ отъ думитѣ на тоя неузнатъ прѣдтеча се развиха по-нататкъ умнитѣ строфи на Петко и Пенчо Славейковъ, бунтовнитѣ стихове на Ботева, кроткия копнежъ по родината у Л. Каравеловъ, идеалитѣ на Вазовъ и мъчителнитѣ противорѣчия у Яворовъ, сроденъ на Чинтуловъ дори и до външния изразъ по лирическото чувство“.

Всички революционни пѣсни на Чинтулова, нагласявани отъ самия него на подходящи музикални мелодии, се пѣеха отъ млади и стари, кога явно изъ улицитѣ и лозята. кога въ училищнитѣ стаи, дворове и по частни домове.

Чинтуловъ, който свирѣше доста добръ на цигулка, е разполагалъ въ Одеса съ музикална сбирка отъ разни мелодии, химни, пѣсни, които сж улеснявали работата му. Последното му стихотворение, написано въ 1872 год. по случай посрѣщането на